

Лист ученика Основне школе „Емилија Остојић“

Сничак

...У њеп нам је стао дан,
у зеницу океан,
и стала нам још у длан
половина света...

Мирослав Антић

Путује без пута, и пут се за њим рађа, уводна реч директора школе, ликовни радови.....	3	Хајде, свете, буди дете!- Дан здраве хране, Чувајмо планету.....	16
Ходајмо стопама којим је ходио Свети Сава.....	4	Чувамо од заборавља- Поштујемо и негујемо српске обичаје	17
Добро дошли, најмлађи, поздрав првацима, литерарни радови.....	5	Сви смо људи, али човек буди. Награђени литерарни радови ученика наше школе.....	18
Ђак генерације 2014.године.....	6	Најлепше у нама... Казујемо стиховима.....	19
Најуспешнији- носиоци дипломе "Вук Караџић" и успешни такмичари.....	7	Литерарци. Калиграфски радови Литерарне секције	20
MathEMA- Дан математике.....	8	Оловка пише срцем. Литерарци.....	21
Европски дан језика.....	9	Кутак за разговор- са психологом. Ученички парламент	22
Ноктус pokus fizikus, наставница Гордана Николић, Фестивал науке.....	10	Кутак за насмејан тренутак.....	23
Међу нама- учитељица Љиља Костић.....	11	Трагови... Из старих бројева.....	24
Путујем, запажам, бележим.....	12	Из мог угла. Анкете.....	25
Млади истраживачи- О угроженим животињама	13	У огледалу- Драмска секција.....	26
Сничкова галерија.....	14	Причам ти причу. Mens sana in corpore sano.....	27
Сничкова галерија.....	15	Насловна.....	28

Сничаk

Јанко Стокић IV 2

Лист ученика Основне школе "Емилија Остојић"

јануар 2015.године број 32*

Издаје *** ОШ "Емилија Остојић" Пожега, Књаза Милоша 26

Први број изашао *** 1975.године

Оснивач *** Рађина Радојевић, наставник

Логотип листа *** Недељко Вуковић, наставник

Редакција *** Новинарска секција

Главни и одговорни уредник *** Соња Стоковић, наставник

Лист је настао у сарадњи са *** Ликовном секцијом, Литерарном секцијом,
Фотографском секцијом, Драмском секцијом, Математичком секцијом, као
и са ученицима, учитељима, наставницима и стручним сарадницима

Радови на насловној страни

*** Јанко Стокић IV 2 *** Танасије Младеновић VII 3 *** Ивона Бојовић VIII 1***

Штампа*** Фото "Миленијум" *** Пожега

e-mail: snicak@gmail.com

Путује без пута

и пут се за њим рађа...

Васко Пота

Јована Гачевић VIII 1

Теодора Димитријевић IV 4

Драгана Ђукић VIII 4

Готово хиљаду година постоји и жива је наша отаџбина. Сваки сегмент, сваки део, али и дело и мисао обележени су и проткани Савиним духом. Сава је и река, Сава је и насеље, али Сава је и манастир, и страна, и вода, и извор, и зденац...

Све време од када постојимо обележио је Сава. Чак и када не будемо постојали, и то ће он обележити, јер ће он постојати. Гром који "загрми на Светога Саву" и остала небеска предсказања да ће се нешто догодити, оно је што је мистично и духовно, оно што нас подсећа да смо његов народ и да нас он гледа... И чува.

Велики путник, учитељ, духовник и засигурно човек ван времена, означио нам је стазу православља којом ћемо ићи до када будемо постојали. Иако трновита и каменита, увек је осветљена и пуна љубави. Наша дужност је да, следећи ту стазу, чувамо отаџбину, учимо, радимо и чинимо добра дела, јер смо Савин народ. То нам је од њега остало и по томе нас и други знају. Ген и наслеђе постоје, и Савини су. Шта ћемо с тим урадити, само од нас зависи.

Кад год смо пратили Савину стазу, видели смо више и знали боље. У годинама које долазе, потрудимо се да тако и остане да бисмо, када затреба, били на правој страни.

Александар Весовић, директор школе

Богдан Јовићевић VI 1

Хођајмо стопама којим је ходио Свети Сава

Растко Неманић рођен је у Расу 1174. године, као син Стефана Немане и неговe супруге Ане.

Негово рођење родитељи су дочекали као Божји дар, јер су га добили после дугог шчекивања. Растко је окружен бескрајном љубављу својих родитеља. Васапатавали су га и учили најбољи учитељи. Од малена су га занимале легенде о старим хришћанским светцима, читао је "Свето писмо" и дубоко непрекидно размишљао о вери и тајнама човековог постојања.

Као петнаестогодишњем деаку, отац му даје на управљање једну покрајину како би се научио државничким пословима. Међутим, Растко није видео себе на престолу. Осетио је да је негов животни пут другачији, са вишим и трајнијим циљевима.

Пун верског заноса, следећи своје срце, Растко напушта родитељски дом и одлази на Свету Гору, место где је могао да живи свој анђеоски живот. Замонашио се у манастиру Светог Пантелејмона, чиме је принио, Растко отишао заувек, а духовно се родио Свети Сава, највећи српски светац.

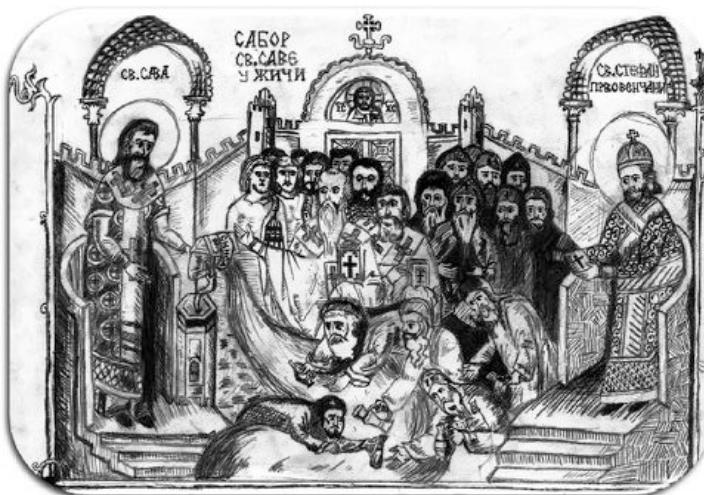
Цео свој живот посветио је православљу и развоју српске цркве. Учио је људе шта је праведније и вредније. Кретао се међу народом, спознавао њихове муке. Разговарао је са царевима и султанима, али се и дружио са српским пастирима. Негова нога свуда је стизала, у сваки дом, сваку забиту. Био је на услузи сиромашнима, болеснима, неукима. Ширио је православље међу својим народом. Напајао га вером и знањем, у праведност, у истрајност. Усмеравао га ка миру и разумевању. Свог рода никад се није одрекао. И Стефан Немана се замонашио и придружио своим нежним, љупком и добром сину. Отац и син саградили су Хиландар, највишу школу за српско свештенство. Свети Сава је иницирао градњу задужбина Неманића: Студенице, Жиче, Милешеве, Грачанице.

Неуморно је Сава радио. Био је и дипломата и политичар кад је требало. Помирио је своју завађену браћу Стефана и Вукана, који су се борили за престо. Великом дипломатијом спречио је угарски напад на Србију. Цариградски патријарх је 1219. године поставио у Никеји Саву за првог српског архиепископа и самим тим потврдио аутокефалност српске цркве. Под неговим надзором живописане су цркве и манастири. Окупио је народ око светиња и усадио му љубав према Богу. Оснивао је болнице и своим народу био лек за душу и тело. Бавио се преводњем дела и типика. Овековечио је живот и славно име свога оца Симеона написавши "Житије Светог Симеона".

Изненадила га је смрт у шездесетој години; враћајући се из Јерусалима, тешко се разболео и упокојио у Трнову у Бугарској.

Негова велика и снажна личност, богато знање, тиха нарав и монашки живот који је водио остављали су утисак на све који су га знали. Па и много година после неговe смрти, непријатељи српског народа плашили су се неговог утицаја. У својм страху и незнању, спалили су и у пепео претворили неговe мошти. Док су мошти свеца гореле, велики пламен се дигао према небу и осветлио цео град. Искре тог пламена и данас сијају међу нама и осветљавају нам пут којим је ходио Свети Сава.

Сара Крмановић, ученица бившег VIII 2

Лука Потпарих VIII 3

Добро дошли, најмлађи!

Петлићу, певачу...

И овог септембра наша школа широм отвара врата свим својим ђацима, а посебно се радује најмлађим! За сваког од њих пронашла је посебан кутак. Спремила се да их верно прати на лепом и важном путу одрастања.

Прваци, добродошли сте!

Наша учионица

Када сам први пут ушао у учионицу, видео сам моје прве књиге и због тога сам био срећан.

Већ на први поглед, учионица ми се много свидела, јер је велика и светла. Са зидова су ми се смешили шарени панони са радовима које су правили ученици, моји старији другари.

У нашој учионици има пуно столова и столица, који су поређани у три реда. На централном делу зида испред нас налази се табла. Има зелени део, по коме пишемо кредом, и бели део, по коме пишемо специјалним маркерима.

Поред прозора налази се сто за учитељицу и наставнике. На полици иза стола стоје две биљке, које, за разлику од нас, споро расту.

Наша учионица је много лепа, али тек када се напуни мојим другарима, она засија у најлепшем светлу.

Наша учионица

Друга је година како сам ђак једне прелепе школе, моје школе. У школи стичем разна знања, а поред тога, и добре другаре.

На школској табли смо научили да пишемо прва слова и бројеве.

Када уђем у учионицу, осетим топлоту и пријатност којом зрачи. У свакој клупи се чува нека ђачка тајна.

Дању учионица личи на кошницу пуну вредних паметних пчела. Ноћу личи на напуштен и мрачан замак, који једва чека своје становнике.

Радознале пчеле тихо и мирно слушају своју учитељицу. Сваки дан у школи је посебан, јер се увек научи нешто ново.

Све учионице личе једна на другу, али је за мене моја најлепша.

Иван Дуњић II 3

...Моја учионица је магична. Довољно је велика и широка да може да смести у клупе све своје ђаке...

Матеја Прокопијевић II 3

...Кроз велике прозоре моје учионице улазе зраци сунца и чине шаренило наше учионице још лепшим.

Табла је магична и отвара се као књига. Она памти све што смо на њој написали, али никада не одаје тајне.

Наш ормар некада је пријатан, а некада не, зависно од тога да ли је учитељица из њега узела лопту или контролни задатак.

Пано на зиду говори какви су ђаци у нашем одељењу. На њему сви остављамо своје трагове, неко песме, а неко цртеже...

Ена Станковић II 3

...Сва та лепота учионице и учитељица чине да се у нашој магичној учионици осећамо сигурно.

Игор Жуњић II 3

...Желим вам да пећате боље него Мика
Алас, да на космос гледате очима
Милутина Миланковића, а да људску
душу разумете боље него Иво Андрић...
(из поздравног говора директора школе)

Најлепши школски тренуци

...Врата наше школе отварају једно велико царство пуно дечјег смеха, вике, а понекад и суза. Све најважније тренутке проводимо заједно, као нека велика породица...

Богдан Адашевић II 4

Марија Ступић VII 1

Немирно сам дете,
нек' то свако зна,
Ко ме види, он ми
каже,
пуна будица.

Моја бака каже
таква нисам ја,
она мени каже:
"Ти си моја душа!"

Валентина Рабасовић IV 1

Хтела бих да питам
Да ли је боље да се играм с другом,
Или да се играм сама?

Опет бих да питам:
Да ли је боље да сендвич поделим са
другом,
Или да га поједим сама?

Зашто питам, када знам,
У животу није лепо
када си сам!

Ива Јеличић IV 4

...На музичком је учионица весела и распевана. Из ње се чују најлепши гласови и предивне песме.

Када је тест из математике, у учионици је тишина.

Када имамо физичко, сви одемо са учитељицом, а учионица остане сама. Она је тада тужна и једва чека да се вратимо.

Учионица је најсрећнија на одмору, када се чује дечја граја. Она само ноћу одмара и чека када ће сванути нови дан.

Дуња Черњански II 3

Ћак генерације

2014. године

"Без циљева и планова како их досећи, као брод смо који једри без одређишта"

Додсон

Никола Лукић

Треба поставити циљеве високо и трудити се досегнути их. Реткост је да већ у раној младости наслућујемо шта желимо, да већ тада препознајемо праве путеве који воде до звезданих висина... Још већа реткост је умети тада поштовати и друге, бити обзиран према њима, њиховим потребама и сновима.

Дечак који лагано хода ка свом небеском своду, који је огледало префињености, лепог васпитања и већ великог знања, био је ученик ОШ "Емилија Остојић" у претходних осам година. Пожелели смо да му се приближимо, боље га упознамо и научимо од њега нешто корисно и лепо. Разговарали смо са Николом Лукићем, учеником бившег VIII 4.

Ти си ыак генерације. Да ли си поносан на свој успех?
Наравно да сам поносан. Дивно је представљати овако успешну школу.

На колико такмичења си био?

Учествовао сам на великом броју такмичења. На пример, ове године ишао сам и на Републичко такмичење из историје. Иначе, такмичења ме инспиришу и трудим се да дам све од себе.

Да ли имаш неки хоби?

Волим музику, и њом се бавим у слободно време. Поред тога, инспирише ме глума, тако да посећујем много представа и гледам много филмова. Све у свему, инспирише ме уметност.

Да ли имаш узор у уметности?

Дивим се Моцарту, Бетовену и свим осталим музичарима. Волео бих да знам на који начин су стварали своја најзначајнија дела. Питам се одакле долази толика инспирација, па су сваки пут писали потпуно другачије композиције, тужне, срећне, лагане, брзе...

Да ли посебно волиш неки наставни предмет?

У суштини, волим све предмете, не бих могао да издвојим ниједан посебно драг. Али, јача страна су ми друштвене науке.

Постоји ли неки догађај из основне школе кога ћеш се увек сећати?

Лепих и занимљивих тренутака је заиста било много, али издвојио бих последњи дан школе. Био је чаробан.

Како су реаговали твоји другови када су сазнали да си ыак генерације?

Били су одушевљени. Добио сам много честитки, и драго ми је што су ме подржавали све ово време. Хвала им!

Да ли су те наставници опомињали некада?

Наравно, јесу. Не често, али и то се дешавало.

Да ли волиш да читаш књиге? Имаш ли неку коју посебно волиш?

Волим да читам криминалистичке романе, а нарочито о авантурама Шерлока Холмса.

Које су твоје врлине? Имаш ли и неку ману?

Веома сам упоран. Али, и тврдоглав! Ипак, боље је да други о мени суде.

Да ли нешто поручујеш генерацијама које долазе после твоје?

Ми смо били изузетно бучна, несташна генерација, али оно што је најбитније, били смо добри другови. Свим генерацијама бих поручио да буду првенствено добри другови, добри људи, да поштују старије, нарочито наставнике, а све остало ће доћи само од себе.

Шта планираш после основне школе?

Не видим себе као научника, али ни као уметника. Уписаћу се у Гимназију "Свети Сава", а моје будуће занимање нека остане тајна.

Да ли ћеш сачувати другове из основне школе?

Наравно да хоћу, трудићу се да останем у контакту са свима.

Андријана Вранић,
Ања Ђоновић VII 1

Најуспешнији

Носиоци дипломе "Вук Караџић" 2014. године

Стефан Јовићевић

Андрија Котарац

Сара Крсмановић

Андреа Бојовић

Јована Ђуровски

Никола Лукић

Андријана Милић

Јелена Ђукић

Кристина Радовић

Бранимир Маричић

Илија Танасковић

Валентина Ристивојевић

Давид Митровић

Анастасија Дробњак

Николета Пејовић

Истакнути такмичари школске 2013/2014. године

На Окружном такмичењу из српског језика учествовали су:

Богдан Јовићевић V 1, Марија Ристановић V 1, Јелена Павловић V 1, Филип Шкрбић V 3, Алекса Ђокић V 3, Немања Симовић V 3, Марија Марковић V 4, Анђела Љубичић V Прилипац;
Ања Ђоновић VI 1, Наталија Јовићевић VI 3, Марко Цвијовић VI 4, Јована Јаредић VI Средња Добриња.

На Окружном такмичењу из књижевности (Књижевној олимпијади) учествовали су:

Ања Петровић VII 1, Тамара Спасојевић VII 2; Никола Лукић VIII 4.

На Републичком такмичењу

Ања Петровић заузела је друго место, а Тамара Спасојевић треће.

На Окружном такмичењу из математике

учествовали су:

Милош Ракић IV 3; Урош Ковачевић V 3.

На Окружном такмичењу из енглеског језика учествовали су:

Андреа Бојовић VIII 3, Сандра Бањац VIII 4 и Андрија Котарац VIII 2.

Андреа Бојовић је остварила пласман на Републичко такмичење, али, нажалост, није учествовала.

На Окружном такмичењу из шпанског језика

учествовала је

Андреа Бојовић.

На Окружном такмичењу из физике

Давид Митровић VIII 4 остварио је друго место, али, нажалост, није учествовао на Републичком такмичењу.

На Окружном такмичењу из хемије учествовали су:

Ања Петровић VII 1, Тамара Спасојевић VII 2, Катарина Стаматовић VII 2 и Вук Маричић VII Прилипац; Андрија Котарац VIII 2, Никола Лукић VIII 4 и Давид Митровић VIII 4.

На Републичком такмичењу учествовали су

Андрија Котарац и Никола Лукић.

На Окружном такмичењу из географије

учествовали су:

Никола Лукић VIII 4 и Бранимир Маричић VIII Прилипац.

На Окружном такмичењу из историје учествовали су:

Богдан Јовићевић V 1; Ђурђе Живковић VI 2; Теодора Тодосијевић VIII 1, Угљеша Ђурић VIII 2, Никола Лукић VIII 4, Давид Митровић VIII 4.

На Републичком такмичењу учествовао је Никола Лукић.

На Окружном такмичењу из биологије

учествовали су: Милица Томић V Роге, Танасије Младеновић V 2; Андрија Котарац VIII 2, Никола Лукић VIII 4.

На Окружном такмичењу из техничког и информатичког образовања учествовали су:

Ивона Бојовић VII 1, Константин Савић VII 3, Данијел Јевеичић VII Прилипац, Вања Саватијевић VII 1, Тамара Мајсторовић VII 3, Немања Ршумовић VI 4.

На Републичком такмичењу учествовали су:

Константин Савић и Вања Саватијевић.

На Окружном такмичењу из техничког и информатичког образовања - интерфејс - учествовале су: Тина Миловановић VII 1 и Андријана Милић VIII 3.

На Републичком такмичењу Андријана Милић била је прва, а Тина Миловановић друга.

На Окружном такмичењу

"Шта знаш о саобраћају" учествовали су:

Јелена Павловић V 1, Милош Миловановић V 1; Анђела Ковачевић VI 2.

MathEMA

Дан математике

И ове године математика је показала да је врло спретна и умешна у забављању. Кроз интерактивне игре, занимљивости и појаве које се граниче са магијом, навела нас је да научимо много новог и не приметивши да смо уопште учили. Ученици, чланови Математичке секције, са својим наставницима Александром Весовић и Небојшом Варницом, успели су још једанпут да распрше предрасуду да је математика тежак предмет који тражи много одрицања и не нуди много задовољства. У нашој школи није тако. У нашој школи математика се воли. И зна.

Сома- могли смо склопити животињске облике од разних математичких фигура.

Проверавали смо да ли је **површина правоугаоника** иста ако се помери један квадратић.

На шаховској табли играли смо игре **Reversi- Othello** и **Слобода**.

Пентамине- од математичких фигура правили смо правоугаоник или квадрат.

Манкала- кликере смо пребацивали из једне у другу рупу кутије за паковање јаја, па у манкалу...

Слатка математика! Могли смо направити Платонова тела (ИКОСАЕДАР, ДОДЕКАЕДАР, ОКТАЕДАР, ТЕТРАЕДАР и КОЦКУ) од чачкалица и гумених бомбона! Тј., ако би извесних реквизита преостало

Хиперболоид. Многе скулптуре су направљене од њега, а овде сте могли да правите шта замислите од гранчица и гумица.

Пантограф је игра позната и као **Вилино око**, и служи за преношење цртежа уз помоћ четири траке које су постављене заједно на шаркама. **Каледоскоп** - сами смо га правили од призме (2-3 огледала), картона, метала и перлица. А онда смо уживали у чудесним призорима... **Воблер** су 2 укрштена CD-а која се смешно преврћу када се пуне. **Гаусова расподела** је дрвена справа кроз коју пролазе куглице.

Имали смо и **Математичку шему** на дрвеном раму, са развученим концем.

Теселације су поплочавања равних површина коришћењем једног или више облика у виду мозаика.

Могли смо да откријемо како гласи **функција рада срца**.

За вредне - правили смо **математички сточић**...

А могли смо видети и **точак са фотографијама** математичара: Тјуринга, Лајбница, Ојлера, Њутна, Гауса, Еуклида...

Бројеви владају свемиром.
Питагорејци

Математика, кад је човек добро схвати, садржи не само истину него и највишу лепоту. Бертранд Расел

Затим, гледали смо паное са лицима математичара на **поштанским маркама**.

Дивили смо се математичким законитостима у свету **пчела**.

Учили смо о историји **бројевних система**...

Припремиле:
Анастасија Словић и Јана Ђурић VII 2

Фотографије:
Марко Петровић и Никола Милинковић VII 2, Фото-секција

Европски дан језика, 26.9.2014. године

Quot linguas calles, tot hominem vale.
 Колико језика знаш, толико људи
 вредиш, латинска пословица

Ове године, Европски дан језика обележен је сасвим другачије. Основна улога језика је да повезује људе, па се дух заједништва препознао и у идеји да обе основне школе нашег града заједничким наступом у сали Културног центра покажу колико је језик важан. Важан је у свим областима људског живота, а ученици и наставници ОШ "Петар Лековић" и ОШ "Емилија Остојић" изабрали су књижевност, у којој језик проналази најлепши и најпотпунији израз. И не само то! Две уметности, књижевност и музика, ујединиле су се, и резултат је био спектакуларан наступ. Уживали смо слушајући пословице и мудре изреке на разним језицима, стихове најпознатијих европских песника, као и композиције на француском језику, италијанском, бугарском, немачком, македонском, српском, ромском, словеначком, шпанском, енглеском и руском језику.

Те вечери Европа у малом блистала је на позорници нашег града.

Репортери **Сничка, Никола Шишић** и **Павле Јовичић VII 2**, забележили су какво расположење је владало међу учесницима овог културног догађаја.

Да ли сте имале трему?

Тамара Спасојевић VIII 2: Па, јесам, мало.

Анђела Вучићевић VIII 1: Трема је нормална ствар, и пред сваки наступ је имам помало.

Лидија Смиљанић VIII 3: Јутрос сам имала трему, сада више не.

Да ли је тешко певати на страном језику?

Тамара: Није тешко, дуго сам се спремала.

Анђела: Не. Певање ми причињава задовољство и волим да певам на страним језицима.

Да ли више волиш да певаш на страном језику или на матерњем?

Лидија: Има доста лепих песама на страним језицима, али и на српском.

Анђела: Имам посебне емоције и када певам на српском, и када певам на страном језику.

Колико дуго сте се спремали?

Тамара: Спремали смо се око месец дана.

Репортери **Сничка** на задатку

Фотографије: **Марко Петровић VII 2**, Фото-секција

Hokus pokus fizikus

Изблиза ... Наставница физике Гордана Николић

Толика је моћ човека да небо одјекује, а Земља дрхти од самог звука његовог гласа.

Тесла

У кабинету физике је као у забавном парку! Дешавају се разна чуда, на први поглед необјашњива и невероватна. Та мистериозност привлачи наше ученике овом предмету, који ће им пружити и игру и њено научно објашњење.

Наставница физике Гордана Николић окупља око себе мноштво ученика заинтересованих за тајне природних појава. Имамо шта да научимо када отворимо врата овог кабинета, па их отварамо радо знајући да ћемо се, учећи нешто ново, том приликом и забавити.

Разговарали смо са наставницом физике. Ево шта смо у том разговору забележили.

Где сте завршили основну школу? Какав сте били ђак?

Основну школу сам завршила у Младеновцу код Београда. Била сам одличан ђак, носилац Вукове дипломе.

Одакле љубав према физици?

Прво сам највише волела математику, а потом физику, али уписала сам физику због услова уписа на факултету.

Како сте се одлучили за рад у школи?

Свидела ми се улога наставника још док сам била ђак, пре свега могућност да своје знање пренесем другима.

По чему памтите основну и средњу школу?

Памтим их по другарству и занимљивим екскурзијама. Путовали смо на екскурзије возом, чак и до Словеније.

Шта се изменило у школи у међувремену?

Од тада, много ствари се изменило. Изменио се Закон о школству, програм рада, начин комуникације, рад и дисциплина. Све је некада било много строже. Програм рада је био захтевнији, дисциплина је била већа, а укључени у процес образовања и васпитања су се више узајамно поштовали.

Шта саветујете ученицима који воле физику?

Ако желе да се баве физиком, већ су увидели да је то веома озбиљна и тешка наука. Њом се може бавити онај ко је спреман на велика одрицања и ко неће штедети себе да би је потпуно разумео и научио. Награда ће бити вишеструка.

Анђела Ковачевић,
Катарина Михаиловић VII 2

Фестивал науке

Недавно, наши ученици VII и VIII разреда, са својим наставницама Александром Весовић, Зорицом Боловић и Данијелом Мићовић, посетили су Сајам науке у Београду. Сајам се одржавао на три локације (Zepher музеј, СКЦ и Народна банка Србије).

Овај сајам показује како је уз помоћ науке у свакодневном животу могуће и оно што на први поглед делује немогуће. Утисци ђака били су позитивни, видели су и научили много.

Шта ти се највише свидело?

-Највише су ми се свидела Платонова тела, јер је добро направљено, занимљиво и пуно садржаја.
-Штанд са ватром која игра уз музику не виђа се сваки дан.
-Рад са микроскопом, занима ме биологија.
-Највише ми се видео део о људском телу, било је на занимљив начин показано.

Налазиш ли неку замерку?

-Не, све ми се свидело.
-Велика гужва, нисам успео све да видим и чујем.
-Волела бих да је трајало дуже, нисам успела све да обиђем.
-Лоше организован улазак.

На којој локацији је било најзанимљивије и зашто?

-У Zepher музеју, где смо најдуже остали.
-У Народној банци Србије, јер је била опредељена на екологију.
-У СКЦ-у, јер смо били на предавању о Нобеловој награди. Било је духовито и добро осмишљено.

Да ли бисте желели опет тамо да идете? Можда да учествујете?

-Ишла бих. Нисам сигурна за учествовање.
-Ићи ћу и једва чекам следећу годину.
-Волела бих да идем, али да буде мања гужва.
-Надам се.

Нађа Маринковић VII 3

Među nama...

Учитељица Љиља Костић

Да се десет пута родим, десет пута бих био учитељ... Јер заиста нема знатнијег ни племенитијег звања неголи је звање учитељско. Шта може за човека бити више вриједно него оно, што га човеком чини?!

Иван Филиповић

Увек насмејана, топле, срдчане природе. Свима прилази отворено, спремна да пронађе највредније у људима, у деци. Често прича о својим ђацима, чувајући и негујући своје драгоцене успомене. Наша учитељица Љиља Костић воли свој посао јер воли да посматра како њени ђаци постају људи, пратећи путоказе које им она ненаметљиво поставља. Разговарале смо са њом у име њених бивших и будућих ђака.

Како је изгледало бити ђак када сте Ви били дете? Како Вам је изгледао свет из школске клупе?

Ђачке дане носим у најлепшој успомени. Имала сам дивне учитеље и наставнике, који на нас нису преносили само знање, већ су нас учили многим људским вредностима. И данас имам исто поштовање према својим наставницима као када сам била ђак. Увек се са радоснију сећам ђачких дана, другара и наше жеље да научимо што више. Другарства која сам стекла на почетку школовања трају и данас.

Како сте изабрали овај животни позив?

Љубав према занимању пренела ми је бака. Као мала, играла сам се луткама које су биле моји ђаци, а ја њихова учитељица. То ме је чинило срећном и задовољном и тада сам знала да ћу бити учитељица. Узор у избору занимања била ми је моја учитељица Стана Сакић.

Колико је за Ваше занимање потребно да га волите?

Човек не само да треба да воли своје занимање него треба да се роди за то. И мислим да је у свакој професији најважније да се воли оно што се ради. Ако нема љубави према ономе што се ради, нема ни резултата ни успеха. Љубав према деци и рад са њима је нешто што је обележило мој живот.

Како су изгледали почеци Вашег рада у школи?

Имала сам само двадесет једну годину када сам почела да радим у неподељеној школи у Сврачкову. Било је тешко, али ја сам била пуна елана и жеље да на своје прве ученике пренесем све чему су мене научили моји учитељи, наставници и професори.

Колико времена радите у школи?

У овој школи радим већ тридесет једну годину. Имала сам много ученика и поносна сам на сваког од њих. Пуно ми значи што моји ученици нису мене заборавили. Са њима сам стално у контакту, и после свих ових година, ја и даље пратим њих и њихов успех у животу.

Можете ли да издвојите најлепше тренутке из свог рада?

Много је лепих тренутака и стварно је тешко неки издвојити. Са сваком генерацијом сам имала нешто посебно, јер је свака генерација посебна на свој начин. Али, било је и мање лепих тренутака. Нисмо делили само срећу, него и тешке тренутке.

Шта још волите да радите?

Поред посла којим се бавим, моја велика љубав је књижевност. Волим да читам. Најлепше књиге за децу су ми: *Хајди, Девојчица са седам имена, Орлови рано лете, Хајдуци, Нушићева Аутобиографија, Чича Томина колиба, Дружина Пере Квржице, Златарево злато, Чаробно самарче.*

Из књижевности за одрасле, издвојила бих писце: Мешу Селимовића, Добрицу Ћосића, Десанку Максимовић, Сергеја Јесењина, Агату Кристи, Гордану Кујић, Ива Андрића...

Да ли бисте рекли још нешто о улози учитеља?

Учитељ је темељ у образовању сваког човека. Врло често, у животу, од учитеља зависи којим ћемо путем кренути, и у ком правцу ће се наш животни пут одвијати. Учитељ је ту да бодри, охрабри, саслуша, да савет, помогне...

Вања Саватијевић,
Ивона Бојовић VIII 1

Писмо

Ово писмо хтедох да ти пошаљем
још од давнина.
Не знам да ли је лепост
моја мана или врлина.

Да сам ово писмо моје
послала ти још тада,
до сада
стигло би ти још које.

У овом писму не пише много.
Само пар речи,
које се морају прочитати и рећи.

Те речи открити нећу.
Само ћу ти рећи:
"Желим ти све најбоље,
и сву срећу".

Ивона Бојовић VIII 1

Путујем, запажам, бележим...

Исплови
из сигурне луке!
Откривај, сатај,
истражуј...
Марк Твен

Свет је књига.
Онај ко не
путује, прочита
само једну
страну.
Свети Августин

...Одједном наиђох на
светлуцаву реку. Дрвене повијених
грана стидљиво се огледало у ној...

...Ближи се планина,
ненадмашна својом лепотом,
пуна изненађења и другачија од
осталих. Видим једну велику белу
стену која као да нестрпљиво
чека снежни покривач...
Златибор је као жива бајка у
којој се преплићу стварно и
нестварно...

Алекса Ковачевић VII 2

...Зелени пашњаци поред пута изгледају као предивно зелено море...

Никола Мишиновић VII 2

...Пун Месец нас је пратио и осветљавао нам пут. Понека кућица поред
пута са упаљеним светлом говорила је да нисмо сами у овој хладној и
дугој децембарској ноћи...

...Свитало је док смо ми путовали на хладни север Европе и прелетали
Војводину, Мађарску, Словачку и Пољску. Седла сам до прозора и
разгледала прелепи небески пејзаж: бели, нежни, местимично истањени
прекривач, кроз чије се шупљине види далека земља испод нас, шуме,
којих има у изобиљу, море, реке... Док смо прелетали Балтичко море,
огромно плаво пространство са понеким зеленим цветом, острвима,
осећала сам се слободно, као птица која задовољно лети своје јату...

Анастасија Словић VII 2

Увек када кренем на неко путовање, па било то и до школе, гледам кроз прозор. Ипак, веће узбуђење је када
су путована дужа, јер могу више да уживам.

Једно од најлепших путовања је наш одлазак на море. Крећемо рано ујутру,
када наш град још спава. Чувају га велике жуте светилке, и наиђемо на тек
понеког пролазника. Све је мирно и тихо, и најлакше је наставити прекинут
сан.

Јутарње сунце ме пробуди на Златибору. Већ се назире далека повезана брда.
Орошена трава пресијава се на златиборском сунцу. Високи борови и јеле гордо
и достојанствено поздрављају пролазнике. Збуњује ме сивна лепота, не знам да ли да гледам на леву или
десну страну. Потоци у долинама брда пресијавају се као дуга. Бацају кристалне зраке као драго камење.
А ми застанемо да се надишемо овог ваздуха и нагледамо ових лепота.

Пут настављамо кроз природне резервате и већ стижемо на језеро Кокин брод. Затим, уживамо у погледу
на реку Лим, дубоку, хладну, мирну и широку. На њеним обалама тек понеки риболовац.

Следеће што ми се чини најлепше је планина Жабљак. Нетакнута природа са високим каменитим
врховима, где се тек понегде назире мало зеленила, а ја запажам на највишим тачкама снег. Он се пресијава
на сунцу и светлица мамећи погледе путника. Све је чаробно! Сваки пут пожелели да останем овде дужи, да
уживам у сусрету зими и лета.

Спустили смо се кроз сива, висока, камена брда до нулте тачке, одакле се пружа бескрајно плаветнило,
негде светлије, негде тамније.

И ниједан од ових пејзажа не могу издвојити као најлепши. Сви имају неке своје чари.

Коришћене су фотографије са екскурзија ученика петог и шестог разреда.

Млади истраживачи

Ученици прошлогодишњег IV з учитељице Милене Станић имали су, између осталог, необичне и занимљиве часове истраживачког рада. Договарајући се, бирали су различите актуелне теме и у оквиру њих истраживали су одређене појаве. То су радили индивидуално и у групама, а веома важна у њиховом раду је узајамна подршка, толеранција и међусобно уважавање. На крају школске године, у мају, имали су презентацију свог рада у Градској галерији, где су неколико дана знатижељним посетиоцима вешто и веома лепо представљали оно што су сазнали. Наравно, све уз помоћ своје учитељице, уз њено предано и несебично залагање.

Тема је била **Угрожене животиње**.

Овим су наши мали истраживачи указали на веома важан проблем у свету, али и показали да, ипак, стасавају генерације које ће желети и моћи да овакве проблеме решавају, или донекле ублажавају.

Посетиоци ове изложбе биле су и Анастасија Словић и Катарина Михаиловић, ученице VII 2, новинари Сничка.

Мушјаци **гориле** могу бити тежки до 200 kg! Краљевски албатрос живи на Тихом океану. Он спава на води!

Пума једним скоком може да се попне на дрво, а из места скаче 6 m!

Сова може окренути главу за 360°! Она види и ноћу! У неким државама је симбол мудрости, а код нас није омиљена јер се верује да њен хук најављује смрт.

Гепард је најбржа копнена животиња и достиже брзину од 115 km/h! Али, не може се попети на дрво јер има тупе канце.

Коале спавају до 19 h дневно! Њихово младунче тежи као зрно пасуља!

Тепих ајкуле се тако зову због тога што подсећају на тепих када легну на подлогу.

Летовицу је потребно месец, дана да свари поједено мишиће и инсекте!

Нос носатог мајмуна је дуг 17 cm!

Ибиси се хране 12 пута дневно!

Снежни леопард се камуфира зими белним крзном.

Да ли смо знали?

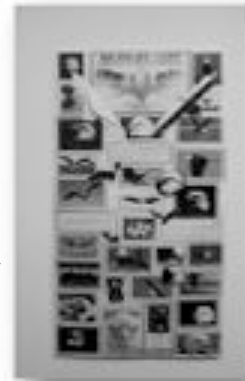
Белоглави орао има распон крила у просеку 2,44 m!

Само трећина соколова преживи зиму! Они воле ствари које сијају, па је један соко у Бечу украо жени торбу која је светлуцала.

Изумирна птица додо је полагала једно јаје, а јела је камење и гвозде ради лакшег варења!

Рајске птице се хране воћем. Јаја су им шарена и пегави.

Тигар се храни јеленима, антилопама, мајмунима, а у време поплава једе и рибе и корњаче!

Кондор, чији је распон крила највећи од свих птица, 3,5 m, живи просечно 50 година, а кондор Хектор живео је 100 година!

Прстенорепи лемур је дугачак 46 cm, а реп му је дугачак 56 cm!

Крици тасманијског ђавола могу се чупти и до 12 km! Када се наљутити, излази му крв из носа!

Бела ајкула има 300 зуба! Тешка је до 2268 kg! На 46.000.000 l воде осети мирис капи крви!

Реп златног лављег тамарина је двоструко дужи од њега!

Белоглави суп је највећа птица у Србији!

Спасен је од изумирања!

Бели медвед је зими бео, али лети жут!

Панда поједе 38 kg бамбуса дневно!

Постоји 170 врста динго животиња!

Поларна лисица тежи само 3,1 kg!

Сада
знамо!

Репортери Сничка на задатку:
Анастасија и Катарина

Сничкова галерија

Алекса Крповић IV 3

Ивона Бојовић VIII 1

Алекса Крповић IV 3

Николина Јапчевић VI

Богдан Јовићевић VI 1

Андријана Игњевић VI 2

Ирина Петровић IV 4

Ксенија Ветрова IV 1

Јована Јовановић IV 1

Андреј Филиповић V 1

Милица Брадоњић V 3

Софија Милаковић V 1

Милош Миловановић VI 1

Мина Ерић V 3

Сничкова галерија

Катари́на Видић VI 4

Сара Петровић V 4

Зорана Јанковић IV 1

Марија Ристовић II 3

Ђорђе Илић IV 4

Маша Матијевић II 4

Јован Стојановић II 3

Ивана Ковачевић IV 3

Јована Унковић V 4

Анастасија Милованчевић V 4

Марко Павловић IV 3

Јован Павловић V 4

Хајде, свете, буди дете!

Учење је игра, дружење, откривање и радост.

Дан здраве хране

У октобру, месецу здраве хране, учитељица Весна Миловановић у свом одељењу III₂ одржала је угледни час. Био је то Час одељењског старешине у корелацији са часом Друштвених активности. Тема часа била је *Правилна и здрава исхрана*, а специјални облик наставе- интегративна настава.

На занимљив начин ученици су проширили постојећа и стекли нова знања о томе шта подразумевамо под правилном исхраном и у чему се огледа њен значај за здравље људи. Часу су, осим директора, помоћника директора и педагога, присуствовали учитељи наше школе, али и, по први пут, родитељи ученика. Ученички родитељи су били гости, али и активни учесници у раду на часу. Раме уз раме са својом децом, као да су прави „школарци“, они су на креативан и веома маштовит начин преобликовали јесење плодове и од њих стварали јесење аранжмане и украсе од воћа и поврћа.

Био је ово јединствен час који је одржан на другачији, забавнији начин који излази изван оквира свакодневне наставе. Извођењем оваквог часа, учитељица Весна је желела да прикаже час који неће бити стереотипан, на коме ће уз активно учешће уз примену иновативних метода и наставних облика ученици проширити своја знања о значају правилне и здраве исхране. Истовремено, на овакав начин негује се добра сарадња породице и школе и даје допринос бољем и квалитетнијем односу родитеља и деце.

Час је протекао у радној, ведрој и подстицајној атмосфери и у уживању свих присутних, па се слободно може рећи да ће га ученици заувек памтити.

Чувајмо планету

Родитељски састанак у одељењу III₂ и овог новембра почео је на занимљив и необичан начин.

Ученици овог одељења са својом учитељицом Весном Миловановић су, са циљем презентовања наставних садржаја изборног предмета *Чувари природе*, организовали ликовну изложбу и приказали приредбу на тему *Сачувајмо планету Земљу*. Песмом, драмским

приказима и играцима желели су да укажу на важност и значај заштите природе и животне средине.

Ови вредни малишани су овог пута показали, осим својих уметничких способности, да су вредни млади еколози, који већ поседују свест о личном ангажовању у заштити и очувању животне средине.

Весна Миловановић, учитељ

Чувамо од заборава

Месечина, а ја зовем прело

Ученици Основне школе "Емилија Остојић" у Рогама воле и поштују старе народне обичаје. Један такав обичај је манифестација под називом "Прело", која је по трећи пут одржана 28.октобра 2014.године у школи у Рогама.

Вести о "Прелу" брзо су се шириле. Били су позвани сви људи добре воље, и стари и млади. Салу смо за ову прилику украсили ћилимима и плетеним везеним ручним радовима. Сви смо били обучени у народну ношњу, играли смо, певали, рецитовали и изводили веселе скечеве. Гости "Прела" су били чланови Женске певачке групе "Момчило Теших" из Пожеге, и фрулаш Весо Миловановић, који су изводили песме које су се некад давно певале.

Посебно драги гости су нам били ученици III 2 из матичне школе са својом учитељицом Весном Миловановић. Припремили су занимљив програм. Представа "Вашар у Тополи", коју су они извели, била је толико забавна да су је сви присутни поздравили великим аплаузом.

"Прело" је одржано захваљујући учитељима, наставницима и родитељима. Наше маме и баке су спремиле најлепша стара јела из нашег краја, па смо се на крају сви лепо почастили.

Циљ ове свечаности био је да се сви подсетимо старих обичаја, да зближимо старе и младе, да се заборави на зло овога света и да осмех буде свима на лицу. Верујемо да смо у томе и успели.

Јована Глушчевић, Вања Чоловић, Нина Цвијовић, III разред Роге

Марко спасава Србију

Кад се Марко пред Муратом нађе
и кад виде цара испред себе
усред боја на Косову равном
узе свој буздован шестоперац,
пакзаману, ал' му рука не да.
Марко стаде, поклони се цару,
куне му се да ће његов бити,
некповуче турску војску целу,
нека њега узме за вазала.
Стаде Турчин да мало размисли,
па као из топа одговара:
"Јао Марко, моја сива `тицо,
не треба ми твоја црна глава,
мени треба српска земља славна.
Порушићу свете манастире,
уништићу српске беле дворе,
побићу све младе српске главе,
Србију ћу завити у црно."
На то њему Марко одговара:
"Узалуд ти тол'ке претње, царе,
ако хоћеш српску земљу славну,
ти поруши свете манастире,
ти уништи српске беле дворе,
поубијай ти и младеж српску,
ал' ти мене прегазити нећеш!"
Цар повуче турску војску целу,
и он Марка узе за вазала.

Немања Ршумовић VII 4

Поштујемо и негујемо
српске обичаје

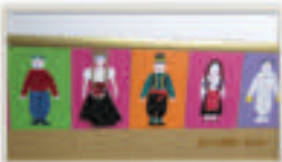
17

Стефан Вукашиновић III разред, Роге

Стефан Вукашиновић, Роге

Радови ученика II разреда матичне школе

Сви смо људи,

али човек буди...

Свако има нешто лично
што никоме није
слично

Свако има неке приче
што на друге само личе.

Свако има неке тајне
за друге су оне сјајне.

Свако има неко писмо
само њему јако битно.

Свако има неку слику
Да ли у души или лику.

Свако има нешто лично
што никоме није слично.

Ана Шојић V 2

Различити, а исти

Сви смо ми исти
без обзира на то
које смо боје
и који нам је род.

Различити су неки,
барем тако кажу.
Умети живети с тим
је нешто с чим се сви слажу.

Сви смо ми нечија деца,
различита, а иста.
Осмех нас спаја,
а туга раздваја.

Ми смо мали људи
пуни школских брига
помешани заједно
представљамо тигра.

Немања Ршумовић VII 4

У организацији Удружења родитеља Пожеге, са Верицом Јовановић као координатором, спроведена је акција *Сви смо људи, али човек буди*, која је желела да скрене пажњу да међу нама живе деца и одрасли којима су потребни разумевање и подршка свих нас. Исти као и остали, јер имају своје место под небеском капом и своје далеке звезде чији сјај их привлачи, али и различити, јер их у освајању далеких просторастава омета некакав недостатак или болест.

Ученици свих школа нашег града писали су на одабране теме, које су истицале значај прихватања да смо различити, али имамо иста права. Награђене радове прочитале су ученице Гимназије "Свети Сава", чланови Рецитаторске секције ове школе, а међу радовима нашла су се и четири рада ученика наше школе: Ане Шојић, Дејана Стевановића, Сава Ђорђевића и Немање Ршумовића.

Новинари Сличка, Оливера Радосављевић, Андријана Вранић, Ања Ђоновић и Марија Ступић VII 1, присуствовале су овом важном и лепом догађају и забележиле су своје утиске, као и речи наших награђених ученика.

СВИ СМО ЉУДИ

Сви имамо исте потребе,
свако жели да се насмеје,
кад нам сунце лепо подари
диван глас да нам оствари...

Сви смо људи, али човек буди,
мало се потруди, никоме не суди.

Да би земља била боља,
гледај изнутра, никад немој споља.
Нисам као ти, али нисам чудан,
све што ћу ти дати, то је чиста љубав.

Велики и мали, болесни и здрави,
црни или плави, гладни или сити...

Децо Земље, сви смо ми људи!

Сава Ђорђевић IV 4

Различити,
а исти

Увек сам осећао да сам по нечему различит, све док нисам схватио шта је то различитост и како је прихватити.

Док сам био мали, нисам примећивао неке разлике између себе и остале деце. Моји родитељи и моје сестре својски су се трудили да се не осећам другачије од осталих. А различит и другачији сам због природе своје болести, јер од рођења имам церебралну парализу. Они су мене гледали и понашали се према мени као да је немам. Са одрастањем, почео сам да увиђам да сам различит и другачији. Многа деца, када бих изашао са мамом у шетњу, гледала су ме и питала зашто сам ја велики, а још у колицима. Моја мама би им објашњавала на неки другачији начин да би они то бар мало схватили. Мени је то у почетку било и занимљиво, али било је и тренутака када је знало бити и непријатно. Данас схватам да сам у неким стварима исти као и остали, волим све што и друга деца, исти, али ипак мало различит. Разлика је у томе што нисам могао сам да радим ствари које волим, да шетам, што ми је требала помоћ у свему што захтева кретање. Искрено, то је моја различитост у односу на осталу децу. А онда, идући у школу и дружећи се са најбољим друговима и другарицама, без којих моје школовање и одрастање не би имало смисла, схватам да нисам само ја различит, да се и они разликују у неким стварима. Неко воли хорор филмове, неко акционе, неко воли дуго да спава, неко да игра итрице на рачунару, као и ја, а неко, опет, да буде напољу по цео дан. И то су разлике.

На свету не постоје две особе које су потпуно исте. Сви смо ми у нечему исти, а у нечему различити, али само је разлика у међу прихватања различитости.

Дејан Стевановић VII 4

Да ли си знала да ће твој састав бити
награђен?

Ана: Не, само сам пазила да све лепо осмислим и лепо напишем и да дам ј допринос овој акцији.

Да ли у твојој околини постоји особа са
посебним потребама? Ако постоји, да ли
ти је то помогло да напишеш песму?

Ана: Да, имам једну другарицу, и захваљујући њој добила сам инспирацију за песму коју сам написала, која је награђена.

Да ли можеш да разумеш и замислиш
како се осећају особе које се мало
разликују од осталих, које имају
посебне потребе?

Немања: Разумем, и увек сам разумео, јер у мојој непосредној близини имам друга коме је потребна наша помоћ, и то нас не спречава да се и дружимо са њим. Напротив. Могу да замислим како се мој друг осећа, и то ми доста помаже у односу према њему, као и према другима.

Репортери Сличка на задатку

Најлепше у нама...

Казујемо стиховима

Зимско јутро

Свануло је јутро у маленом селу,
целу ноћ је падао први снег.
Покрио је природу целу,
део, средњи, светлицав, завејао је и брег.

Пахуљнице мале, беле, раздрагане,
изманили су децу вани.
Док дрвцу красе гране,
веселе и малишане.

Дошла нам је зима.
Свуда звуци, повици, весела децја граја.
Санке, скије дајте свима,
радости никад краја.

Анастасија Кијачић VI 1

Бреза

Напољу је зима.
Пао је први бели снег
и обелео цео брег.

А на брезу једна брежа сама
чека пролеће сваког дана.
Тежак терет она носи
сребрни прах јој је у коси.

Танасије Младеновић VII 3

Бреза

Напољу, тамо
у тишини
скрива
брежа бела
своја
сребрна крила.

Снегом прекривена,
сва сјајна,
сва бела,
сва сребрна,
сва устрептала...

Први снег кад падне,
нежне гране пружи,
да промрзлог птици,
уточиште пружи.

Ивана Савић VI 3

Бреза

Под прозором мојим,
у дворити моје
стоји мала брежа
без заштите, сама.

Раскошне јој гране
златом окићене,
по заласку сунца,
у вечери сненој.
Као дукат сјаји
моја брежа лепа.

Брежа на ветру беласа,
као море се таласа,
а ја под ноћ седим,
и у звезде гледиш.

Наба Маринковић VII 3

Зима

У моје селу брегови бели
упорног зову ловца,
а ноћ и дан
леденим дахом
јутро дели.

Негде у дворити
један петао,
грлати, пева,
најављује нови дан.

А снег, пада ли, пада,
као радник бредан.

Да ли се то чује шум,
који нарушава зоре мир,
ил' пуцкетају границе
са стабала оголелих?

Урош Арсић VI 2

Чаролија

Иза леђа једног друма
извирује једна шума.

Из те шуме вири жбун,
а из жбуна шевин кљун.

А из кљуна, ко из чесме
и дан и ноћ теку песме.

Ђорђе Илић IV 4

Усамљена брежа

На ливади једној, поред реке,
стоји брежа и броји дане, сатне,
док јој гране повија источни ветар
милиметар по милиметар.

А на тој пространој ливади
нема биљака, ни старих ни
младих,
већ само брежа усамљена
и до воде повијена.

И гледа свој одраз бели,
чврсто стабло, разиграно лишће.
Све је исто, дану и у ноћи,
она се пита хоће ли још ко доћи.

А на једној од нених грана
пита се црна врапа:
"Како то да је сама,
када је тако лепа, бела дама?"

Наталија Јовићевић VII 3

Зимско јутро

Свануло је јутро,
тихо је све,
дошла је зима,
забелео се брег.

Санке лете,
а на њима,
румених образа деца,
весела граја се чује,
пара мирну
тишину села.

Светиљке се пале
а ноћ пали звезде.
Снежне пахуље падају
са неба
и плету белу хаћину
око села.

Деца безбрижно тону
у спокојан сан,
док чувари снова
шанају:
"Спавајте мирно,
сутра је нови дан!"

Маријана Марковић VI 1

Зимско јутро

Јутрос ми је прозор
ишарала зима,
на сликама неним
пуно тога има.

Ту је Снежко Белић
без капе и носа,
поред неге срна,
без чизама, боса.

Санке Деда Мраза
белим небом језде,
пахуљнице нежне,
падају ко звезде.

Моју тајну жељу
Деда Мраз ће знати,
и Божића овог
поклон ће ми дати.

Лана Матовић V 5

Литерарици

Јесен

Јесен, јесен,
даровала кестен.
Брзо као муња,
на дрвету- дуња!
Халабука, халабука,
ето- прва јабука!
Шепуре се шљиве,
као лепе диве.

Лишће креће на пут,
уместо зеленог, обукло жути
капут,
и лети, лети, и на земљу ће пасти,
на земљи је оно сада на власти.

Зелени борови
удариле инат јесени,
па се зелене, зелене,
а њихово лишће на пут неће да
крене.

На њиви- завршени радови.
Сељаци крај топлих пећи седе,
а ватре пламичак јури
њихове ликове бледе.

И тихо је све,
граје нема више,
сви су утопљени, срећни,
и зимницу спремају,
за хладну и белу зиму.

Јанко Стокић IV 2

Облаци

Облаци бели, облаци сиви,
кад су на небу,
и небо живи.

За облаке се
природа стара,
облаке прави
водена пара.

Лаке ветар високо носи,
облак облаку- не пркоси!

Тако је, облаци!
Тако и треба!
Јер, ви сте веза земље и
неба.

Милица Јанковић IV 4

Јесен је закорачила у моје место

Јутрос ме је пробудила једна смрзнута голубица,
која је на мом замагљеном прозору шћућурено
стајала. Устао сам да је изблиза погледам и да је
нахраним мрвицама хлеба. Али, она је одлетела!
Погледах кроз прозор. Помислих, стигла је јесен.

Одједном, поглед ми застаје у даљини. Сиви и
суморни огртач био је свуда око нас. Мокре улице
изгледају тужно у суморно јутро. Био сам тужан.

Прелепо златно сунце као да је некуда отпутовало.
Не чује се више ни прелепа мелодија разиграних
птица. И оне су отпутовале. А тако сам навикао да ме
јутром буди њихова песма!

Дрвеће је остало без својих зелених, цвећем
прошараних хаљина. Гране су остале голе и тужне.
Чини се да природа плаче. И пролазници су нера-
сположени. Немо их посматрам како ужурбано иду
својим топлим домовима.

Али, ипак, јесен у мени буди разна осећања. Она не
пружа увек лепу слику. Волим њену раскош зато
што опало лишће прави прелепе пејзаже. То лишће
игра свој последњи плес, јер ускоро долази зима.

Вељко Микић IV 3

Јесен у мом крају

...И тако, док тихи јесењи поветарац
љуља гране тужних крошњи, још понека
селица пакује кофере са надом да ће се
ускоро вратити.

Јесен нас је зачарала својом лепотом.
Остаће са нама још неко време, да нас
ујутру буди шум њеног лишћа, а увече
успављује ромињање кише.

Јелена Живановић IV 3

Јутро

...У мом селу влада тишина.
Ветар дува, осећа се велика зима.
Дрвеће је почело да дрхти,
а гране на њему
спуштају се од мрза...

У даљини само
чују се птичице.
Поздрављају
долазак новог јутра.

Елена Ерић V 5

Ликовни радови као подлога:

Кристина Радојевић, Тијана Јанковић, Сара Павловић, Ана Костић V 5

Калиграфски радови Литерарне секције

Наша Литерарна секција, коју
води наставница српског
језика Љиљана Јовановић,
бави се мноштвом
занимљивих и привлачних
активности. Између осталих, и
лепим писањем. Иако знамо
да је важније шта пишемо од
тога како то чинимо, дивно је
када се те две уметности
споје: лепа реч и леп
рукопис. А на часовима ове
секције могли сте открити
овај свој таленат.
Можемо се похвалити вашим
необично лепим и креативним
радовима.

Јутро

...Отварам очи и поглед
усмеравам према прозору.
Оно што сам видео,
пробудило ме је за трен.
Бескрајна белина!

Дрвеће се назире испод снега
који га је прекрио. Кровови
кућа, капије, пут... Све је под
снегом.

А напољу... Мраз итима за
нос и уши...

Димитрије Видић V 5

Оловка пише срицем

Вања Рупник, Будумир Нешић

Литерарици

ИСКРЕНО О СЕБИ

Тешко је говорити о себи. Овога пута ћу направити изузетак и усудити се да проговорим. Покушаћу да осликам свој свет, одшкрините врата и наћи ћете се у мојој реалности.

Чувам у себи доста осећања за која нико не зна. Не могу отворити срце свима, јер то не заслужују. Не могу открити своје тајне, сузе, бол и срећу. Осећам страх да ме људи не повреду. Највише ме боли питање зашто ми је тешко. Сваки човек пати или ће патити некада, због нечега, некога. Можда је моје време сада. То ће проћи, као што све пролази. Најмање од свега волим да напустим некога или да будем напуштена. Када се осврнем иза себе, видим доста суза, бола, али и осмеха. Доста ствари које сам прећутала, о којима и даље ћутим. Видим доста грешака, суза, онда погледам испред себе и схватим колико ме је јаким то учинило, способнијом да волим, да се борим, да праштам. Осврнем се назад и схватим да жалим за свим што сам изгубила, напустила, осудила, за оним што сам заборавила, уништила и преболела. Онда застанем на треснутак и схватим да шта није вредно жаљења, није вредно ни размишљања. Схватим да је време да кренем даље, да се не осврћем, али нешто заувек остаје урезано у мом сећању. Неке људе никада нећу моћи да заборавим, оставим и прежалим. Не сматрам да гледам негативно на живот, само да све реално сагледавам. Схватам све емотивно и зрело. Мислим да на веома посебан начин осећам и доживљавам свет око себе, на јединствен начин, познат само мени. Волим и ценим живот можда дружице од својих вршњака. Има још људи који су као ја. Волим себе, онакву каква јесам, живот мој онакав какав је.

Ма колико уморна била, живот ће ме упознати са правим људима и њиховим погрешним одлукама, спојиће ме са неким заједничким суза, заједничких осмеха. Научиће ме да волим, да се борим, да се чувам и да разумем више него сад. Драго ми је због тога, јер то је моја истина.

Аиђела Вучићевић VIII 1

МОЈА ПРВА ЉУБАВ

Имао сам много љубави у свом животу, имаћу још тих, али прву љубав никада нећу заборавити.

Упознао сам је у вртићу, то је била љубав на први поглед. Одмах смо примили једно другом и упознали се. Знали смо да смо савршен пар, да нас ништа не може раздвојити. Она се звала Сара, била је мој чуперак плави, који је показивао на посебан начин интересовање за музику. Када би нам неко приговарао, она би зашмурила и почела би да пева. Често бисмо се издвајали из групе, сели бисмо на клупу и причали све изнова, као да смо се тек упознали. Сваки ручак бисмо делили и замишљали као да смо у неком отменом ресторану, а после бих је одвео у свечану дворану која је у ствари била обична соба за игру. У тој сам видео нешто другачије него што сам могао видети у другим девојчицама, а то је била топла љубав коју нико није могао да исканже на начин који је само тој својствен.

Никада неће бити заборављен тај чуперак плави који ми се данима мотав по глави и који је од једног дејача, смотанка, направио правог јунака.

Немања Ршумовић VII 4

ПРЕДЕО ОБАСЈАН МЕСЕЧИНОМ

Ноћ. Тама. Нешто што ме инспирише, нешто што ме надахњује да зароним дубоко у своје мисли. Волим мрак. Често чујем како га се доста деце плаши, али ја не. Увече, пре него што заспим, посматрам тамно небо, звезде и месец. Тада сам сама, у тишини, у свом свету, тада не чујем буку и галаму.

Највише волим када дођем у село. Тада одем до реке и посматрам диван предео обасјан месечином. Чујем само шум реке која се протеже између дрвећа, далеко. Површина воде као да се пресијава под сребрном светлошћу месеца. Посматрам траву. Она, као да сија. Њише се лагано под лаким поветарцем који ми мрси косу. Престајем да размишљам. Дубоко сам се уживела у слику тог очаравајућег предела. Удишем дубоко. Ноздрве ми испуњава мирис тек покошене траве, сена. Поглед поново бацам на реку. Учини ми се као да се вода узбуркала. У њој су се створили мали вртлози који као да усисавају опало лишће и суве гранчице, које је ветар изломљено са оближњег дрвећа. Примећујем, са друге стране реке, два једнако постављена пања. Претпостављам да су их оставили неки пећароши који су ту дошли у нади да ће ухватити рибу. Одједном, чух нешто. Окренух се у правцу из ког је долазио тај необичан звук. Убрзо схватих да је то само једна гранчица, која је несрећном судбином завршила у води. Поглед ми се зауставља на једном дрвету. Оно је било веома високо и разгранато. Део његових грана повијао се ка води, а друга половина као да је ширила руке ка месцу и звездама, ка небу, као да им је махала.

Схватам да је већ касно и да морам да се вратим кући. Била сам тужна што напуштам реку, али слика тог предела оставља неизбрисив траг. На путу ка кући размишљам. У ушима као да ми одзвања шум реке. Једва чекам следеће вече, па да поново уживам у ноћној идилји, под небеским просторством.

Ања Петровић VIII 1

ОДШКРИНУЛА САМ ВРАТА СВОЈЕ ЛИЧНОСТИ

Свако чува једну истину, дубоко у себи. То може да буде нека тајна, мисао, осећај, догађај... Нешто лично што скрива од других људи и не жели да ико сазна за то. Али, сада, одшкринућу врата своје личности.

Када смо била мала, несвесно сам дозвољавала другима да ме изнова и изнова повређују. Сећам се... Долазила сам из вртића сва изгребана, рашчупана, са сузама у очима... Не знам да ли сам ја била исувише слаба или сам се плашила реакције друге деце, али ми је то временом све више сметало. Постепено, градила сам зид око себе, не дозвољавајући другима да ме поново исмевају и повређују. Како сам расла, расла је и моја жеља да се променим. Поста-јала сам све отпорнија на увреде. Сва она несигурност у мојим очима, полако је нестајала. Друга деца су ме другачије гледала. Сматрала су ме јачом, отпорнијом. Али сам, у ствари, била иста она мала, плашљива и несигурна девојчица, само што је то било и остало скривено иза мог непробојног зида. Викаћу, бићу несаломива, али иза зида ћу плакати. Сама. А још ће чувати моју тајну и нико за њу неће сазнати. И даље болне речи и увек ће. Ја нећу клонути пред њима.

Сада, по први пут, одшкринула сам врата своје личности и отворено сам говорила о себи и о истини која је већ дужи време била скривена од других.

Ивона Бојовић VIII 1

Кутак за разговор

(Поверљиво...)

Знамо. Није лако бити дете и бити ђак. Свет је тако велик, забаван и чудесан, али често и непознат и хладан. Живот понекад делује као игра, а некада су задаци који су пред вама претешки. Зато није необично када вам се учини да на неко питање немате прави одговор, и када помислите да би вам користио савет одраслог. Дивно је што су ваши родитељи увек уз вас и увек спремни да вас својом љубављу и бригом подрже и посаветују. Међутим, школски живот има своје особености, а права особа за решавање школских недоумица, која вам је увек у близини када сте у школи, наш је школски психолог **Милица Тошић Рудић**. Ви сте пред њу изнели неке своје дилеме, а она вам је припремила одговоре и корисне савете.

Нађа Николић 11.3

Ученички парламент

Оснивачка седница Ученичког парламента за ову школску годину одржана је 30. септембра 2014. године. Чланови Ученичког парламента су:

VII 1 Андријана Вранић, Марија Ступић;
VII 2 Павле Јовичић, Никола Шишић;
VII 3 Наталија Јовићевић, Нађа Маринковић;
VII 4 Ивана Ђорђевић, Немања Ришковић;
VIII 1 Ана Петровић, Ивана Бојовић;
VIII 2 Катарина Маричић, Катарина Стаматовић;
VIII 3 Константин Савић, Огњен Чакаревић;
VIII 4 Драгана Ђукић, Никола Марковић.

За председника Парламента изабран је Никола Марковић, а за заменика Нађа Маринковић. Драгана Ђукић изабрана је за члана Тима за заштиту ученика од насиља, злостављања и занемаривања. Записнике са састанака Парламента водиће Ана Петровић. Координатори Парламента су **Мирјана Попадић, педагог, и Милица Тошић Рудић, психолог.**

Парламент је обележио Дан просветних радника, 8. новембар, и Светски дан толеранције, 16. новембар, емитавањем школске радио-емисије са прилозима о историји просветитељства, толеранцији и међусобном уважавању.

Светски дан деце, 20. новембар, Парламент је обележио постављањем панона са садржајима посвећеним овој тематици. Чланови Парламента су присуствовали едукативној презентацији са дискусијом на тему *Интернет- стварање зависности код деце и последице*.

Покренута је и реализована хуманитарна акција у којој су прикупљана новчана средства у износу 55.000 динара, која су намењена као помоћ ученицима из породица слабијег материјалног статуса. У акцији су учествовали ученици и запослени наше школе.

Милица Тошић Рудић, психолог

Питали сте: Да ли је добро растављати другове који се сукобљавају и не рећи ништа о томе одељењском старешини да их не би казнио?

Милица, психолог: Сукоб се свакако мора прекинути и смирити, а помоћ одраслих особа (наставника, психолога, педагога...), нарочито одељењског старешине, у томе је неопходна. Заправо, одељењски старешина не само да треба да буде информисан него је најчешће кључна особа у решавању сукоба. А ако сукоб не пријављујемо, то значи да ми такво насилно понашање одобравамо.

Питали сте: Шта да радим када ми говоре ружне речи?

Милица: Особе које у обраћању користе ружне речи таквим начином изражавања много више говоре о себи него о ономе коме те речи упућују. Дакле, те особе, које најчешће без разлога вређају друге, нису вредне пажње, па се труди да ни твоју пажњу не заокупљају. Окрени се добронамерним, срдчним, искреним и топлим људима којих, сигурна сам, има у твојој околини.

Питали сте: Шта да радим када ми неко тражи да преписујем од мене на контролном задатку?

Милица: Ово је питање којим би требало да се позабаве наставници и да обезбеде такве услове да сви неометано раде. Преписујући од тебе, друг тебе омета, узнемирава, одузима ти драгоцену време... Осим тога, зар се преписујући на контролном не учимо превари, лажи, крађи, подвалама?!

Коста Васиљевић IV 4 : Бела грива

Из ваших писмених задатака...

Свако има своје детињство.
Моје детињство је почело када сам се родио.
Детињство све иде за мојим годинама.
Детињство ћу увек носити у себи, колико год будем
поростао.
Сваки пут када дођем у школу, дочекају ме моји
другари. Имам утисак да једва чекам да ме виде.
То је једна лепа, блистава и сјајна река у којој има
много риба, ракова и људи.
Најпознатија храна која виси на палми је кокос.
Ливаде се зелене и на њима видим разне цветове,
који пробијају своје главе, и животиње, које пасу
траву.
Свако место има лепа запажања и своју лепоту, која
га краси и улепшава.

Закључана свеска

Немањи Обрадовићу са Златибора десило се чудо. Када је
у школи требало да прочита домаћи задатак из српског
језика, задатак није било! Домаћи задатак је побегао из
свеске!
Одлучио је да на свеску стави катанца, да је закључа, како
се то више не би дешавало.

Медвед, певац и ја

И тако, јуче смо певац и ја играли "Не љути се, човече".
Утом нам се придружи и медвед, па сам их ја обојицу
победио. Када смо завршили са том игром, отишли смо
код медведа да играмо карте. Када смо завршили са
играњем карата, отишли смо до реке да пливамо. Убрзо је
почела да пада киша.

Медвед и певац су остали сасвим суви, због крзна и
перја.

Ја сам покисао и био мокар до голе коже.

Бојан Николић IV 4

"Бисери" - са ваших часова

Ученик (наставници, за ученицу коју је наставница хтела да
размести да седи поред њега): Не можете да је ставите да седи
поред мене, имам бурек на столици!

*

Ученик (друговима, на одмору): Како певате, као јато оваца!

*

Ученица (правдајући се наставници): Папир ми је остао у књиги
из фризике.

*

Ученица (узбуђено): Добила сам мозгани удар!

*

Ученик (објашњава непознату реч): Каскати је исто што и хаски.

*

Ученик (претеравши са учењем): Први Њутнов закон је деоба
ћелије!

*

Ученик (самоуверено): Особа у алкохолисаном стању нема мали
мозак!

*

Ученик (убеђено): Поезија је настала да би нам загорчала живот!

*

Ученик (похваливши се): Наставнице, ја ћу да упишем средњу
узалудну!

*

Наставница: Објасни ми алегорију на примеру "Љубавног
растанка" или патње Гојка за младом Гојковицом.

Ученик: Па, алегорија је стилска фигура за растанке!

*

Ученик: Чисте супстанце су - провидне!

*

Ученик (о Старом Вујадину): Ваде му очи на колац!

*

Ученица (на исправци писменог задатка): Да ли треба тако да
изведемо слова?

*

Ученица (објашњавајући болести коже): Перут настаје када се
љушти глава!

Косопасица је када се направе рупе на глави на којима нема косе!

*

Наставница: Ако те још једном опоменем, идеш у Дневник!

*

Ученик: Сепса је када се човек смрзне!

*

Наставница (опомињући ученицу која се врти): Окрени се према
часу! (показујући на себе)

*

Ученик (на часу историје): То је било у Првом светском устанку!

*

Наставница: Која је то врста предиката?

Ученик: Атрибутски!

"Бисере" је прикупила Оливера Радосављевић VII 1

Трагови

Из старих бројева...

1993.година

Рекао бих странцу о својој земљи

Странче, ти који моју земљу ни видео ниси, знај, она је ту. Ту где човек камен грли, где дрво од мраза пуца, где земљу зашљускују вали, где се сунце зором умива. Ту је она, где златна поља ни почетка ни краја немају, где сабља о појасу стоји као успомена, где душа понизна није.

Моја отаџбина је ту, где шуме чувају тајне ратова многих, многих збегова и патњи, где девојке као бисери походе реке као стакло бистре, где се сабље вековима ломиле, али Србина, странче, никада не покорише. Моја отаџбина је овде, где се сунце умива у љубави и доброты сваког живог створа. Ту је завичај мој, и мојих дедова.

Иван Радих VII а

Прошлости

Никад, прошлости, немој проћи,
на макар остала ова рана,
болесни поглед у мојим очима
и језеро суза у смирај дана.

Дођи, прошлости, и радост врати,
док детињство стискамо у руци.
Исплови опет негде на пучини,
или некој напуштеној луци.

Стани, туго, не одводи ноћи,
а ти, радости, не одводи дана.
Никад, прошлости, немој проћи,
на макар остала ова рана.

Марија Марјановић VII е

О пролазности

Расцветало се моје детињство попут булке са латицама сатканим од веселих влати. Живот је на њима уцртао пуно радости, али и туге.

Као траг сјајних искри, кроз моју свест пролазе сви лепо тренуци.

Видим себе као малу девојчицу чије зелене очи с дивљењем гледају сунце и нестрпљиво очекују појаву месеца на хоризонту, или посматрају лутке, возиће, плисаног меду. Полако сам запостављала лутке, нисам се више играла "маме".

Сада је моје детињство захватила животна матица и одвукла га дубоко у вртлог тринаестогодишњакније. Не могу да схватим да сам се некада играла тим луткама, које сада усамљено стоје у углу собе. Сада, уместо нежних речи из најранијег детињства, око мене грубо одзвања стварност.

И тако, дан за даном, пролази моје детињство. Ко зна да ли ћу га се сећати када ми лице буде изабрано од брига и кад пред огледалом будем чешљала седе власи...

Слабана Павловић VI с

Још једанпут смо закорачили кроз време. Пожелели смо да се вратимо у дова када је свет био млађи. Двадесетак година. Отворили смо "Сничака" из 1993.године.

Стигли смо у време када су млади сањали не о провоту, изласцима и журкама. Сањали су о миру. "На пролеће моје Србије, на процветале воћњаке, на распеване птице, на љубичице и зумбуле, падају гранате. Падају на моје снове, на моје детињство, на моју љубав..." (Дејан Видаковић VII е) Иако је ондашња младост - младост слоњених крила, а кроз отворени "Сничака" фијучу разорни ратни вихори, дивили се љубави којом су испуњена срца тадашњих наших вршњака, и нади у лепшу будућност, коју су та срца чувала.

ЗАЈЕДНО

Ти знаш да чека нас лето
и све оне наше улице.
Дођи да будемо заједно!
Нек' пољутци буду јачи од зиме.
Зову нас ноћи истим гласом,
минулим данима.
Нека лептири буду око нас,
нека ме твој мирис буди,
нека буде све лепо
као ти и ја -
што једно за другим јуди.

Данка Максимовић VII е

Снујем снове сунцем сунцоване

Ја, вечити сањар и неуморни маштар, данима покушавах да дохватим плави небески свод, да откријем свет иза дуге. Живех у изгубљеном свету кловнова, лутака и мађионичара, верујући у бајке и илузије. Летех као шарени лептир, уживајући у вечитој песми пролећа.

Знала сам где се крију врата среће и тражила сам неког мени сличног са ким ћу отворити велике шарене пакете и мале тајанствене кутијице, које су се криле иза тих врата. Једну блиставу звезду, коју сам носила на дну срца, поделих са најбољим пријатељем. Заједно смо били јачи. Довратили смо хоризонте маште, обојили свет дугиним бојама, направили карневал од града у ком смо живели... Снејали смо се, били смо срећни, волели се.

Отворили смо врата среће и крочили у будућност, опрезно, нежно, државим кораким, са срцем пуним љубави...

Сандра Стевановић VIII б

Предео на месечини

Вече се полако спуштало. Нестајало је последње руменило сунца, а мали, бели срп све се више истицао. Мрак је већ пао, а на небу је сјајао бледим сјајем измучени и мршави месец. Погледах кроз прозор и...

Време, као да је стало. Обриси планине скоро да се нису ни видели. Било је све црно, само је месец оцртавао слабаине трагове по ивицама врхова. А доле, далеко испод црних врхова, у подножју планине, испод залуталог месецевог трага, протицала је река у којој се лицкао он, господар светлости, заједно са својим харемом звездаца. Рибце су биле мирне и тихе, доле, у дубини...

Месечеви зраци су лутали, готово неприметно, улазећи у ермове, у крошње дрвећа, шарајући по ливадама. Све је било тихо, поспано, само се однекуд чула сова. Са дрвећа су излетали шишимшиш, који су ту слетали ради предаха, да би наставили своје кретање по царству мрака.

Одједном, замре хук сове. Спави мишеви више нису летели. Река је стала. То се природа успавала. Спавала је чврстим сном, успавана ветром, сигурна у свог чувара, господара светлости.

Трегох се. Био сам зачуђен. Да ли је ово стварност или плод моје маште? Сигурно је реалност, али ми мало ко може да доживи и осети, не само очима, већ и душом, срцем.

Петар Матовић VIII б

БИСЕРИ - "Школски бламови"

Географија. У Војводини куће су осушене, а у планинама међусобно удаљене 10-15 км!

Биологија. Нервни систем служи да се нервирамо! Чуло мириса се налази на језику! Зуби су сagraбени од порцелана! Крв служи да се кисеоник храни у телу!

Српски језик. Ученици читају домаће задатке на тему На раскришћу путева- куда поћи после основне школе. Чита задатак помало лењ и недовољан ученик, са не тако сјајним успехом. Али, према његовом казивању, он ће радити у великом центру опремљеном компјутерима, где се он савршено сналази... Из последње клупе додају: "Перо у контролу лета!"

У кратке народне умотворине спадају: загонетке, питалице, тезалице...

Уредници: Нада Илић и Даница Попадић, наставници

Из мог угла

Да ли волиш да читаш?

Лана V 5: -Волим. Омиљена књига ми је "Мали принц".

Андријана V 5: - Волим да читам, а највише "Деронима Стилтона" и "Зачарану учionicу".

Стефан V 5: - Не волим да читам. Ипак, допада ми се "Земља" и "Васиона".

Софија V 1: -Волим да читам, посебно "Агата мистери".

Елена V 5: -Волим да читам. Многе књиге су ми омиљене, али најлепша је "Том Сојер".

Димитрије V 5: - Да. Омиљена књига ми је "Бела грива".

Јована V 5: -Волим "Артур и Минимој".

Ивана Васовић и Ана Костић V 5

Који наставни предмет ти је омиљен?

Младен Саватијевић: -Физичко васпитање, јер волим да се бавим спортским активностима.

Јелена Ковачевић: -Биологија ми је занимљива.

Немања Жунић: -Физичко васпитање, јер волим спорт.

Бранко Радић: -Математика. Волим да рачунам.

Бојан Радић: -Физичко васпитање. То је најлакши предмет.

Марко Спасојевић: -Математика. Волим да решавам задатке.

Андријана Лековић: -Шпански језик, јер волим да учим нове речи.

Сара Павловић: -Географија ми је забавна.

Лана Матовић: -Математика. Волим задатке.

Јована Бошковић: -Физичко. Волим препреке.

Стефан Јордовић: -Географија.

Ученици наше школе, новинари "Сничка", спровели су одређене анкете у школи, поставили вам нека од питања која су вам се учинила као најзанимљивија. Тако су послушали како наша школа дише, тј. шта ви мислите, како размишљате, како се осећате, како сте расположени...

Дневници читања VII 4

Питали смо VII 4: Да ли волиш да читаш и зашто?

-Волим да читам, јер ћу после прочитане књиге радити свој Дневник читања.

-Волим да читам, јер када то радим, размишљам о стварима о којим никада нисам. Веома сам мотивисана када читам књигу, јер након читања радим оно што највише волим, а то је Дневник читања.

-Волим да читам, јер читајући научим нешто ново, пошто се уживим у свет књиге.

- Волим да читам занимљиве књиге, зато што када читам, саживим се са ликовима. (Сара Николић)

-Читање ми је хоби, опушта ме, то ми је као неки бег из данашњице и одлазак у свет који је лепши и маштовитији.

-Читање ми омогућава да постанем маштовитија. Волим да радим Дневник читања након прочитане лектире. Књиге ми помажу да свет гледам неким другим очима. Када читам, саживим се са светом књиге и замишљам како би мени било да сам неки од ликова. (Мина)

- Волим да читам зато што само тада могу да напустим досадну свакодневицу и почнем да доживљавам све авантуре из књиге. (Љубица)

- Волим да читам добре и занимљиве књиге зато што се у њима налази оно што ме чини срећним, а тада проживљавам неку своју авантуру. (Александар)

- Волим да читам зато што на тај начин сазнајем много више, тада дозвољавам својој машти да се поигра и да буде слободна. (Марко)

- Када читам, то ме опушта и помаже ми да схватим какав је свет око мене. Тада долазим до разних сазнања о животу и људима. (Немања)

- Волим да читам зато што тада улазим у неки свој свет, у свет фантазије, љубави, понекад и туге. Књиге ме извлаче из спољашњег света. (Сара Дрндаревић)

- Волим да читам, јер када читам, ја се уживим у свет који није стваран. Тада све више желим да сазнам шта ће се даље десити. (Кристијан)

На питање да ли вам се допадала школа, добили смо 6 одговора ДА, и 5 одговора НЕ.

Шта би могло да буде лепше у школи?

Младен Саватијевић: -Могоао би да буде дужи велики одмор.

Немања Жунић: -Да имамо ормариће за књиге.

Стефан Јордовић: -Волео бих да имам више часова мог омиљеног предмета.

Николина Дрндаревић, Кристина Радојевић V 5

Коју музику слухаш?

-Olly Murs (Андријана Игњевић);

-Деми Ловато (Марко Марковић, Сара Дрндаревић, Маша Василијевић, Ивана Савић, Нађа Маринковић, Катарина Видић);

-Аријана Гранде (Никола Вукашиновић, Настасија Лекић, Оливера Радосављевић);

-Rihanna (Неда Стевановић);

-Марлон Брутал (Стефан Ђедовић);

-Рибља чорба (Урош Ковачевић, Милан Ђекић, Стефан Радојевић);

-Београдски синдикат (Тијана Стевановић);

-Katy Perry (Тијана Вистаћ);

-Ивана Селаков (Александра Николић);

-Justin Bieber (Марија Пантвић);

-Selena Gomez (Катарина Мићовић, Оливера Радосављевић);

-One Direction (Нађа Маринковић);

-Ylvis (Душан Николић)...

Сандра Бајић, Анита Петровић, Марко Марковић VI 4

У огледалу

Драмска секција

У протеклој школској години Драмска секција ОШ „Емилија Остојић“ је у сарадњи са Рецитаторском секцијом реализовала неколико занимљивих културних садржаја. Занимљиво је да је њихов рад запажен не само на нивоу школе него и у оквиру локалне заједнице. Ученици су се заједно са својим наставницима, Марином Петровић, Иваном Бабић и Србаном Милованчевићем, потрудили да на посебан начин обележе 120 година од рођења великог српског песника Милоша Црњанског.

Драмско – поетски приказ под називом *Лутам, још, витак, са сребрним луком* представљен је у Културном центру у Пожеги у децембру 2013. Животни пут писца и његово књижевно стваралаштво приказани су од прве песме *Судба* до лабудове песме *Ламент над Београдом*. Изражајним казивањем поезије Црњанског, савременим драмским приказима делова романа *Сеобе* и *Код Хиперборејаца* оживљени су лик и дело великог писца. Посебно је запажен филм који је саставни део читавог садржаја, чији су главни актери ученици и чија је тема песма *Суматра* у споју са деловима романа *Дневник о Чарнојевићу*. (Сниматељ и монтажер филма и осталих приказа је Јована Аврамовић, ученица четвртог разреда Гимназије у Пожеги и бивша ученица наше школе.)

Као и сваке године, и 2013. чланови секције учествовали су на прослави школске славе Савиндана, где су презентovali живот и рад Светог Саве уз драмско извођење одломка из драме Владе Павловића *Вучји пастир*.

Ученици секције су друго полугодиште обележили и радом на тексту *Ташин дневник прилагођавања* Татјане Дан Ракић, учитељице наше школе. *Ташин дневник* је збирка прича, „језички чиста, стилски несвакидашња, необично ликовно обликована“, књига „која претендује да буде намењена деци, а у суштини је вишеструке намене: деца ће бити нешто што им уобичајено не нуде старији, док ће родитељима бити поучно штиво о раном одрастању, а просветним радницима готово попут занимљивог приручника“. (Градимиr Стојковић) И овога пута смимљен је филм који садржи приказ неколико прича из ове збирке о одрастању, а као сниматељ и монтажер појављује се ученик VII 2 Никола Милинковић. Изражајним казивањем сентенци, пројекцијом видео материјала уз представљање књиге од стране Миљана Деспотовића и речи аутора представљен је *Ташин дневник прилагођавања* Татјане Дан Ракић у Градској галерији у Пожеги 10. 6. 2014. године.

*Ти, међутим, сјаш, и сад,
кроз сан мој тавни,
Кроз безброј суза наших,
вечан, у мрак, и прах.
Крв твоја ко роса
пала је на равни,
Ко некад, да хлади
толиких самртнички дах.
Грим још једном
на твој камен стрми,
И тебе, и Саву,
и твој Дунав тром.
Сунце се раба у мом сну.
Сини! Севни! Загрни!
Име твоје,
као из ведрога неба гром.
А кад и мени одбије час
стари сахат твој,
То име ће бити
последњи шапат мој.*

Ламент над Београдом,
Милош Црњански

Марина Петровић, наставник

„Ви знате да ја имам луду теорију „суматраизма“: да живот није видљив, и да зависи од облака, румених шкољака, и залених трава чак на другоме крају света...“

Писма из Париза, Милош Црњански

Ташин дневник прилагођавања (Татјана Дан Ракић)

„Кад сам ја била велика, онда сам знала све, исто као моја учитељица.“

„Што си мањи, учитељица ти је све већа.“

„Као и код куће, и у школи је понекад досадно,

али ти мораш да се досађујеш и још да се правиш да тије занимљиво.“

„Кад добијеш кеца, онда ти се уста заледе и после не можеш да причаш.“

„У мојој улици сви грабе лишће, једино ја слушам како шушти док ходам.“

„Учитељица: „Хоћеш да ти помогнем Ташо?“ Таша: „Нећу, нека ме, нек' се мучим.“

„Кад неко има велико срце, он ту има места за све, само не ваља ако постане тесно.“

„Кад порастем, бићу мој брат!“

Причам ти причу...

У сну сам чуо глас

Једне бесане ноћи, када свако мисли да никад неће заспати, лежао сам и размишљао о једној ствари, о којој никад до тада нисам размишљао: зашто сам ја баш човек? Питао сам се, на пример, зашто нисам риба. Пливао бих морима и гледао лепоту корала, уживао у плавом пространству и истраживао морске дубине. Или, на пример, зашто нисам миш? Онако мали, сиви миш, коме је само стало до једне ствари: како да напуни стомак и да притом умакне мачки.

У тим мислима сам и заспао.

Спавао сам дуго и нисам сањао ништа, само белу боју. Кад одједном, зачух глас:

- Господине, да нисте можда изразили жељу да постанете риба или миш? – глас је допирао са свих страна, али никога није било.

- Опростите, могу ли да Вас питам две ствари? – упитах бојажљиво.

- Слободно.
- Где се налазите?
- Нигде.
- Аха...Како нигде?!
- Буквално.
- Али, морате негде бити!
- Не морам.
- У реду. Друго питање: Зашто мене то питате?
- Зато што могу то да испуним.
- Хм! Онда ме претворите у рибу.
- Ваша жеља је за мене заповест! – дубоким гласом рече „невидљиви“.

Таман хтедох још нешто да упитам, али изгубих тло под ногама (пре сам га барем осећао, а сад сам једноставно падао). Покушао сам да позovem „невидљивог“, али био сам нем као риба. Једва сам могао да раздвојим прсте, погледао сам шаке и хтео да вриснем, али нисам могао. Између мојих прстију створиле су се препоне, а шаке су се полако претварале у пераја док су ми руке постајале краће!

И одједном, цео простор испуни вода и створи се дно. А најгоре је што сам видео свој нос и уста, и то рибаља уста и нос.

- Па, како ти се свиђа? – опет се огласи „невидљиви“.

Хтео сам да кажем: „Не баш“, али сам био нем.

Бојан V 5: -Бавим се фудбалом. Мени је то врло значајно.

Андријана V 1: -Треба да почнем да тренирам рукомет. Није ми много значајно, али знам да је корисно.

Михаило V 1: -Не тренирам ништа, али се бавим фолклором. Мислим да је доста значајно. Омиљени спорт ми је кошарка.

Јована V 5: -Бавим се одбојком. Врло је значајно и спремам се за велику утакмицу, али поред тога волим и фудбал.

Ивана V 5: -Помало, напољу са другарицама. То је за мене много значајно. Волим одбојку.

Анастасија V 4: - Не бавим се нимало, иако мислим да је то важно. Волим одбојку.

Стефан V 5: - Не бавим се спортом, али у слободно време идем напоље и играм рагби. Значајно је.

Mens sana in corpore sano
У здравом телу здрав дух

Питали смо вас:

Колико се бавиш спортом?

Колико је то значајно?

Који спорт волиш или тренираш?

- Не брини, умем да читам са усана.

Онда сам решио да причам као и обично (па, скоро као и обично).

- Шта је, бре, ово?! – питао сам узбуђено и помало уплашено.

- Хтео си да будеш риба, ето ти, сад уживај! – рече „невидљиви“ подсмехљивим гласом, који ми је сад већ ишао на живце.

Одлучио сам да мало пливам и осетим живот у телу рибе. Пливао сам дуго и безбрижно све док се не нађох у риболовачкој мрежи! У тренутку извлачења мреже, нађох се ван воде и почех да се давим у ваздуху! Осетих велики бол јер ме треснуше на даску од чамца, а онда, беспомоћан, угледах силуētu човека који је са ножем у руци ишао ка мени.

- Води ме одавде! – из свег гласа сам тражио помоћ од оног који се није видео.

- Ваша жеља је за мене заповест! – спасоносни глас се јави.

Одједном сам се нашао у некој белој просторији и плутао сам на тлу које нисам видео. Осећао сам се нелагодно у свом телу, али сам схватио да више нисам риба. Питао сам „невидљивог“ може ли да ме претвори у миша. Наравно, пристао је.

Опет ми је нестало тло под ногама. На рукама и телу почело је да ми израста крзно. Израстао ми је и реп. За тили час нашао сам се у мраку и само до једног места допирала је светлост, а то је била рупа кроз коју се видела моја соба! Видео сам нечију сенку.

- Ко је тамо? – питао сам.

- Ћути и крени за мном. – појави се други миш и позва ме да кренем са њим.

Полако смо се извукли из рупе и нашли се испод стола кад ми неко нагази на реп.

Провриштао сам од бола, а други миш се окренуо и са преплашеним очима јурнуо натраг у рупу. Остао сам сам у замци свог некадашњег мачка, који ми је сада огромном шапом гњечичо реп. Приближио ми је своју главу толико да сам осетио његов дах на леђима. Престрашен повиках: - 'Оћу кући, доста ми је свега! Чуо сам само гласан смех мог невидљивог пријатеља.

Пробудио сам се у свом кревету. И био сам ЧОВЕК, хвала Богу, био сам ЧОВЕК!

Бранко Коларевић VII разред, Средња Добриња

Страхиња V 2: -Не бавим се ниједним спортом, али тренирам шах. За мене је то много значајно. Волим рукомет.

Лазар V 2: -Бавим се фудбалом. За мене је то веома значајно, јер имам сан да играм на светском првенству. Волим и кошарку и рукомет.

Јован V 2: -Бавим се кошарком. То је јако значајно. Волим и рукомет.

Софија V 2: - Не бавим се спортом. То за мене није значајно. Ипак, волим одбојку.

Наставник Лука Обреновић: -Најбољи спортови за развој су гимнастика и пливање. Значајан је сваки спорт, јер доприноси развоју мозга, кичме и целог тела. Спортот треба да се баве деца од најмањег узраста, па све док им обавезе то дозвољавају.

Димитрије Видић, Елена Ерић V 5

СВЕТІ

САВѦ

